

De Bijbel voor u

3

your Bible & you - Arthur Maxwell

Wat is de Bijbel?

Misschien kijkt u naar uw Bijbel en vraagt zich af waarom de inhoud zo *anders* is dan die van elk ander boek dat u ooit hebt gelezen. Toegegeven, het is anders. Op het eerste gezicht lijkt er geen sprake te zijn van een doorlopend verhaal. Met zijn vele korte hoofdstukken en genummerde verzen is de vormgeving niet erg uitnodigend. Bovendien, mocht uw Bijbel een exemplaar van de Statenvertaling zijn, dan vindt u de taal wellicht wat ouderwets, met een knipoog naar Milton en Shakespeare – heel mooi, maar niet het gemakkelijkst te begrijpen.

U hebt misschien ook andere vragen, zoals waarom uw Bijbel is verdeeld in twee delen, aangeduid als 'Oude Testament' en 'Nieuwe Testament'. Niet lang geleden ontmoette ik een succesvolle zakenman die zich hierover grote zorgen maakte. "Waarom," wilde hij weten, "is een deel van de Bijbel gemarkeerd als 'Oud' en een deel als 'Nieuw', terwijl het in feite allemaal oud is?" Misschien heb je je wel eens afgevraagd *wie* jouw Bijbel heeft geschreven, *wanneer* en *waar*. Heeft één persoon het allemaal geschreven, of is het het werk van meerdere auteurs? Is het een origineel werk of een kopie?

Maar er is een nog belangrijker vraag. De meeste mensen beschouwen de Bijbel als een heilig boek. Ze noemen het Gods boek of het Woord van God. Waarom? Is daar een reden voor? En is het een goede reden?

Laten we eerst eens kijken naar het boek als geheel. Eigenlijk is het geen *enkel* boek, maar een verzameling boeken. Het wordt vaak een bibliotheek genoemd, en in zekere zin is dat het ook. In de meeste Bijbels staat een lijst van al deze boeken, meestal op een van de eerste pagina's. Als u daar naar kijkt, ziet u dat er 39 boeken zijn gegroepeerd onder het gedeelte 'Oude Testament' en 27 onder 'Nieuwe Testament', in totaal 66.

Veel van deze 'boeken' zijn eigenlijk helemaal geen boeken in de gebruikelijke betekenis van het woord. Sommige zijn slechts brieven, terwijl andere berichten zo kort zijn dat ze op twee of drie getypte pagina's passen.

Wat betreft de verschillen tussen het Oude Testament en het Nieuwe Testament: het Oude Testament werd geschreven vóór Christus en het Nieuwe Testament ná Christus. Er verstreken ongeveer 400 jaar tussen het schrijven van het laatste boek van het Oude Testament (Maleachi) en het schrijven van Mattheüs, het eerste boek van het Nieuwe Testament. Bovendien werd het Oude Testament in het Hebreeuws geschreven (met enkele passages in het Aramees) en het Nieuwe Testament in het Grieks.

Maar van de boeken van het Nieuwe Testament hebben toegewijde christenen vele kopieën gemaakt, en daarvan worden er zo'n 4500 bewaard in musea en bibliotheken over de hele wereld. De Codex Vaticanus is waarschijnlijk de oudste bijna complete kopie van de Bijbel die er bestaat. De naam is afgeleid van het feit dat het manuscript in 1481 al in de bibliotheek van het Vaticaan in Rome aanwezig was en daar nog steeds deel van uitmaakt. Er is weinig bekend over de geschiedenis ervan vóór die datum, maar geleerden hebben verklaard dat het uit de eerste helft van de vierde eeuw stamt. De perkamenten meten 25 bij 26,5 centimeter, met drie kolommen tekst op elke pagina.

Een ander onschatbaar manuscript is de Codex Sinaiticus, die in 1844 werd ontdekt door Tischendorf in het klooster van Sint-Catharina nabij de berg Sinai. In 1859 schonk hij het aan de tsaar van Rusland in Sint-Petersburg, waar het drie jaar later door Tischendorf werd gepubliceerd. Het bleef daar tot 1933, toen het voor 100.000 pond sterling - bijeengebracht door publieke inschrijvingen in heel Groot-Brittannië en een overheidssubsidie - werd aangekocht voor het British Museum. Dit manuscript is eveneens geschreven op perkamenten vellen van 15 bij 13,5 inch, met doorgaans vier kolommen per pagina. Geleerden dateren het rond het midden van de vierde eeuw, waarschijnlijk iets later dan de Codex Vaticanus.

Een derde belangrijk manuscript, bekend als de Codex Alexandrinus, dat zich ook in het British Museum bevindt, dateert uit de eerste helft van de vijfde eeuw na Christus. Oorspronkelijk bevatte het de volledige Bijbel, maar tegenwoordig ontbreekt bijna het hele Mattheüs-evangelie en een groot deel van de Psalmen en 2 Korintiërs.

Naast deze drie grote werken die uit de vroegere eeuwen bewaard zijn gebleven, zijn er ook honderden andere kleinere, maar uiterst belangrijke fragmenten van het Nieuwe Testament bewaard gebleven. Veel daarvan zijn de afgelopen jaren aan het licht gekomen. Elk fragment wordt, zodra het gevonden is, kritisch bestudeerd door nieuwtestamentische onderzoekers, wier voornaamste doel het is om een Griekse tekst samen te stellen die zoveel mogelijk lijkt op het ware, maar verloren gegane origineel.

Hoewel er tegenwoordig geen originele geschriften van Mozes, David, Jesaja, Mattheüs, Marcus, Lucas, Johannes of Paulus meer bestaan, kan niettemin met recht gezegd worden dat de huidige Hebreeuwse tekst van het Oude Testament en de Griekse tekst van het Nieuwe Testament zo nauwkeurig zijn als mogelijk is door mensen met de hoogste bekwaamheid, integriteit en toewijding.

Wat heeft dit alles te maken met u en uw Bijbel? Welnu, u hoeft geen twijfel te hebben over de essentiële nauwkeurigheid van de oorspronkelijke tekst. In de woorden van wijlen Sir Frederic Kenyon, voormalig directeur van het British Museum en een autoriteit op het gebied van bijbelse manuscripten: "De christen kan de hele Bijbel in zijn hand nemen en zonder vrees of aarzeling zeggen dat hij daarin het ware Woord van God vasthoudt, dat zonder wezenlijk verlies van generatie op generatie door de eeuwen heen is doorgegeven." (Our Bible and the Ancient Manuscripts [Harpers, 1941], p. 23).



Het flyer-project van NaturEl brengt alles samen wat ons dierbaar en waardevol lijkt. Alle informatie over natuurlijke gezondheid, natuurlijk leven en geestelijke groei werden samengebracht in één bundel van informatie, motiverende literatuur. Bij dat alles is de Bijbel het houvast waar alles op gebouwd wordt.

Volg HouVast via www.goednieuws.org

Uw Bijbel is zestienhonderd jaar in voorbereiding geweest. Het vroegste boek, Job, zou rond 1500 v.Chr. door Mozes zijn geschreven, terwijl Johannes zijn bijdragen aan de Schrift in het laatste decennium van de eerste eeuw n.Chr. voltooide.

De 66 boeken, pamfletten, brieven, boodschappen – hoe je ze ook wilt noemen – waren het werk van zo'n 35 auteurs, waarvan Mozes in het Oude Testament en Paulus in het Nieuwe Testament de twee meest productieve waren. Mozes wordt gecrediteerd met de eerste vijf boeken, namelijk Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium. Paulus schreef alle 13 brieven, van Romeinen tot Filemon, en mogelijk ook Hebreeën.

Andere prominente schrijvers waren David, die veel van de psalmen schreef; Salomo, aan wie Spreuken, Prediker en Hooglied worden toegeschreven; en Lucas, die zowel de boeken Lucas als Handelingen schreef. en Johannes, die het evangelie schreef dat zijn naam draagt, drie brieven en het boek Openbaring.

De vele auteurs vertegenwoordigen een grote verscheidenheid aan ervaringen en achtergronden.

Er was Mozes, "geleerd in alle wijsheid van de Egyptenaren", de grote oude man die een van de eerste vrijheidsbewegingen aller tijden leidde.

Er was Jozua, de dappere legeraanvoerder die Israël stichtte in het land Palestina.

Er was David, die opklom van een schaapskooi tot een paleis, en daarbij talloze ontberingen en verdriet doorstond, eerst van Saul en later van zijn eigen zoon Absalom.

Er was Salomo, die Israël naar het hoogste punt van roem en rijkdom bracht; Daniël, jarenlang eerste minister van Babylon; Amos, de herder; Mattheüs, de tollenaar; Lucas, de arts; Petrus, de visser; Paulus, de Farizeeër; en vele anderen.

Wat een gezelschap om een boek te schrijven! En het grote wonder is dat de woorden die ze schreven zo perfect samensmolten dat ze al meer dan 2000 jaar bij elkaar zijn gebleven.

Bedenk nu eens *waar* uw Bijbel is geschreven. Weinig, zo niet niets, ervan is tot stand gekomen in een warme, comfortabele studeerkamer zoals een moderne auteur die nodig zou hebben voor zijn werk. Delen werden geschreven in de woestijn van Sinaï, andere in Jeruzalem en weer andere in Babylon, toen de Joden daar in ballingschap waren. Een paar boeken werden geschreven in een gevangenis in Rome en één op het eiland Patmos in de Middellandse Zee.

Het grootste deel van uw Bijbel werd geschreven onder zeer moeilijke omstandigheden. De auteurs hadden geen typemachines of tekstverwerkers, geen glad wit papier. Ze schreven met rietstengels op dierenhuiden of papyrus, vaak zonder ander licht dan dat van een kaars of een primitieve olielamp.

Hoe opmerkelijk dat het werk van zoveel verschillende individuen, die op zulke wijdverspreide plaatsen woonden, onder zulke eenvoudige omstandigheden en gescheiden door honderden jaren, samen het grootste, bekendste en meest geliefde boek ter wereld is geworden!

Bestaan er nog originele geschriften? Nee. Geen enkele. Al die onschatbare documenten zijn lang geleden verloren gegaan. Waarschijnlijk zijn ze allang tot stof vergaan.

Gelukkig beseften mensen in die verre tijd, toen de originele manuscripten of 'autografen' nog bestonden, het belang ervan en kopieerden ze. Sterker nog, in de loop der eeuwen werden ze zo vaak gekopieerd dat veel van deze vroege documenten – geheel of gedeeltelijk – zich nu in de grote musea en bibliotheken van de wereld bevinden.

Bijna altijd werd het kopiëren met zo'n precieze zorgvuldigheid gedaan dat, wanneer het werk vandaag de dag wordt onderzocht, de verschillen als gevolg van onnauwkeurig vakmanschap zo gering blijken te zijn dat ze geen wezenlijke invloed hebben op de algehele betekenis.

Het is interessant om te bedenken dat rond het jaar 700 na Christus een groep Joodse geleerden, de Masoreten, de taak op zich nam om de nauwkeurige overlevering van het Oude Testament aan toekomstige generaties te waarborgen. Ze stelden strikte regels op die alle kopiïsten moesten volgen. Geen woord of letter mocht uit het geheugen worden geschreven. De schrijver moest elk woord aandachtig bekijken en uitspreken voordat hij het opschreef. Zelfs de woorden en letters van elk onderdeel werden geteld, en als deze niet overeenkwamen met de nieuw gemaakte kopie, werd het werk weggegooid en de taak opnieuw begonnen.

Vanwege de gretigheid van geleerden om de perfecte tekst te vinden – de tekst die het dichtst bij het oorspronkelijke handschrift komt – wordt elk Bijbels manuscript dat tegenwoordig wordt ontdekt met grote zorgvuldigheid bestudeerd. Vandaar de buitengewone opwinding in 1947 toen bekend werd dat een aanzienlijk aantal zeer oude manuscripten was ontdekt in een grot nabij de Dode Zee. Deze belangstelling werd duizendvoudig versterkt toen geleerden verklaarden dat deze rollen van Jesaja en andere Oudtestamentische schrijvers honderden jaren ouder waren dan alle tot dan toe gevonden manuscripten, daterend uit de eerste eeuw voor Christus.

Meer dan veertig jaar onderzoek door de grootste Hebreeuwse autoriteiten heeft slechts kleine verschillen aan het licht gebracht tussen de Masoretische tekst en die van de Dode Zee-rollen, een wonderbaarlijk bewijs van de getrouwheid van de kopiïsten.

Maar het oorspronkelijke Hebreeuws werd niet alleen gekopieerd; het werd ook vertaald. Een van de vroegste en belangrijkste vertalingen was in het Grieks. Deze wordt de Septuagint genoemd, naar de zeventig Joodse geleerden die deze zouden hebben samengesteld. Het werk werd verricht in Alexandrië, Egypte, in de tweede en derde eeuw voor Christus.

Omdat de Septuagint in het Grieks was geschreven, nam de vroege christelijke kerk – die grotendeels Griekssprekend was – deze aan als haar Oude Testament, ook al verschilde deze op sommige punten van de Hebreeuwse tekst. Het Nieuwe Testament werd geschreven in een vorm van Grieks die bekendstaat als Koine, wat, verre van een dode taal te zijn, de gangbare taal van de massa was in de tijd van de apostelen. Een groot aantal recent ontdekte brieven, handelsdocumenten en openbare inscripties bewijst dit. Het is waarschijnlijk dat de apostelen en Jezus zelf Aramees spraken, maar toen het tijd was om hun woorden op te schrijven, gebeurde dat in de taal van de mensen van die tijd. Net als bij het Oude Testament bestaat er geen enkel origineel document. Het Evangelie van Johannes in Johannes' eigen handschrift zou een fortuin waard zijn, maar niemand weet waar het is. Waarschijnlijk is het verbrand tijdens een van de hevige vervolgingen die de vroege kerk heeft doorstaan.